

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 143

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 februarie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina	
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
17. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2	7–9	
18. — Hotărâre privind cererea de urmărire penală a domnului Gabriel Oprea, fost viceprim-ministru pentru securitate națională și fost ministru al afacerilor interne	2		
19. — Hotărâre privind încuviințarea reținerii și arestării preventive a doamnei senator Doina Anca Tudor	3	10–12	
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
7. — Hotărâre privind încuviințarea arestării preventive a domnului deputat Nicolae Păun	3		
DECRETE			
266. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Serviciul Credincios</i> în grad de <i>Cavaler</i>	4		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 788 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală	4–5		
Decizia nr. 794 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală	6–7	13–16	
		Decizia nr. 836 din 8 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 381 alin. (7) din Codul de procedură penală	7–9
		Decizia nr. 883 din 15 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional	10–12
		Decizia nr. 885 din 15 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	13–16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 și 47 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 50/2012 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. II „Componența Comisiei pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital”, domnul senator Teodorovici Eugen-Orlando — Grupul parlamentar al Partidului Social Democrat — se include în componența comisiei în locul domnului senator Popa Constantin — Grupul parlamentar al Uniunii Naționale pentru Progresul României.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 23 februarie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 23 februarie 2016.

Nr. 17.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind cererea de urmărire penală a domnului Gabriel Oprea, fost viceprim-ministru pentru securitate națională și fost ministru al afacerilor interne

Având în vedere solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție privind formularea cererii de urmărire penală a domnului Oprea Gabriel, fost viceprim-ministru pentru securitate națională și fost ministru al afacerilor interne, în prezent membru al Senatului României, transmisă Senatului cu Adresa nr. 163/C2/2016,

în temeiul prevederilor art. 109 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 12 și 19 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 305 alin. (4) din Codul de procedură penală și ale Deciziei Curții Constituționale nr. 270/2008 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008),

având în vedere Raportul Comisiei juridice de numiri, disciplină, imunități și validări nr. XIX/80/2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul cere urmărirea penală a domnului Oprea Gabriel, fost viceprim-ministru pentru securitate națională și fost ministru al afacerilor interne, în prezent membru al Senatului României, pentru faptele care fac obiectul Dosarului nr. 20/P/2016 al Direcției Naționale Anticorupție — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 24 februarie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 24 februarie 2016.

Nr. 18.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**privind încuviințarea reținerii și arestării preventive
a doamnei senator Doina Anca Tudor**

Având în vedere solicitarea ministrului justiției, doamna Raluca Alexandra Prună, de încuviințare a reținerii și arestării preventive a doamnei senator Doina Anca Tudor, în Dosarul nr. 171/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, transmisă Senatului cu Adresa nr. 2/16.273 din 19 februarie 2016,

în temeiul dispozițiilor art. 72 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 24 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, și ale art. 172 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul încuviințează reținerea și arestarea preventivă a doamnei senator Doina Anca Tudor în Dosarul nr. 171/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 24 februarie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 24 februarie 2016.

Nr. 19.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

**privind încuviințarea arestării preventive
a domnului deputat Nicolae Păun**

Având în vedere solicitarea ministrului justiției, doamna Raluca Alexandra Prună, referitoare la încuviințarea reținerii și arestării preventive privind pe domnul deputat Nicolae Păun, în Dosarul nr. 7/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, transmisă Camerei Deputaților,

în temeiul dispozițiilor art. 72 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 24 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, și ale art. 219 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților încuviințează arestarea preventivă a domnului deputat Nicolae Păun în Dosarul nr. 7/P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 24 februarie 2016.

Nr. 7.

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului Național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 6 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată,

în semn de înaltă apreciere și recunoștință pentru profesionalismul și dăruirea de care a dat dovadă de-a lungul întregii sale activități în cadrul Administrației Prezidențiale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă *post-mortem* Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler* lui Ioan I. Mănescu, director tehnic.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 24 februarie 2016.
Nr. 266.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 788 din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vladimir Timus în Dosarul nr. 33.987/3/2014 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 651D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de

neconstituționalitate, deoarece legiuitorul are deplina libertate de a institui termene și condiții de exercitare a unei acțiuni.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 33.987/3/2014, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vladimir Timus într-o cauză având ca obiect repararea unor prejudicii cauzate de erori judiciare.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece termenul de 6 luni prevăzut de acestea nu este unul rezonabil, fiind prea scurt. Această situație limitează până la imposibilitate accesul la justiție, deoarece demersurile pe care trebuie să le întreprindă reclamantul pentru formularea acțiunii în dezdăunare constau în obținerea unei copii legalizate a sentinței penale, obținere care deseori este îngreunată de neredactarea hotărârii în termen și de aducerea cu întârziere a dosarului în arhiva instanței de fond.

6. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, deoarece stabilirea de către legiuitor a unui termen special de prescripție constituie expresia rolului constituțional al acestuia consfințită de prevederile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală. De altfel, Curtea de la Strasbourg a subliniat în jurisprudența sa că dreptul la un proces echitabil nu este unul absolut și că acesta „poate fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni *judicatum solvi* [...]” (Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza Z și alții împotriva Regatului Unit).

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Acțiunea pentru repararea pagubei*, care au următorul conținut: „*Acțiunea poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, precum și a ordonanței sau încheierilor organelor judiciare, prin care s-a constatat eroarea judiciară, respectiv privarea nelegală de libertate.*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 5 paragraful 5 referitor la dreptul la reparații al oricărei persoane arestate în condiții contrare dispozițiilor art. 5 paragrafele 1—4 și art. 6 referitor la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 541 din Codul de procedură penală reglementează cu privire la acțiunea pentru repararea pagubei în caz de eroare judiciară și în caz de privare nelegală de

libertate care, potrivit textului criticat, poate fi dovedită prin hotărârea definitivă a instanței de judecată, precum și prin ordonanța sau încheierile organelor judiciare, prin care s-a constatat eroarea judiciară, respectiv privarea nelegală de libertate.

14. Aceste prevederi reprezintă o concretizare a principiului constituțional prevăzut de art. 52 alin. (3), conform căruia „*Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii [...]*”. Realizarea dreptului la repararea de către stat a pagubei cauzate prin erorile judiciare are loc în condițiile legii, motiv pentru care au fost instituite normele procedurale necesare exercitării acestui drept, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. De aceea, accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări sau limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

15. Dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției sau alte norme cuprinse în Constituție, în pacte ori tratate internaționale la care România este parte nu prevăd imprescriptibilitatea dreptului persoanelor prejudiciate prin erori judiciare de a porni acțiune în repararea pagubei sau vreun termen-limită în care acest drept poate fi exercitat. Art. 52 alin. (3) teza a doua din Constituție, prin expresia „*condițiile legii*”, lasă la opțiunea legiuitorului stabilirea condițiilor procedurale în care dreptul la reparații poate fi exercitat. Aceeași idee se regăsește și în dispozițiile art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora „*Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată sau când este acordată grațierea, pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori potrivit practicii în vigoare în statul respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îi este imputabilă în tot sau în parte*”. Termenul de 6 luni, prevăzut la art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală, este un termen de prescripție a dreptului la acțiune, rezonabil, care asigură condițiile optime celui prejudiciat pentru a exercita acțiune în justiție în scopul obținerii reparațiilor legale. De altfel, exercițiul niciunui drept fundamental recunoscut de Constituție sau de tratatele internaționale privind drepturile omului nu trebuie absolutizat, motiv pentru care instituirea prin lege a unor condiții procesuale de valorificare a respectivului drept, cum este, în speță, instituirea unui termen de 6 luni pentru introducerea acțiunii, nu este incompatibilă cu exigențele constituționale care se circumscriu principiului liberului acces la justiție.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vladimir Timus în Dosarul nr. 33.987/3/2014 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 541 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 794

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emil Balazs în Dosarul nr. 791/305/2015 al Judecătoria Sfântu Gheorghe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 860D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece starea de pericol pentru ordinea publică reprezintă un criteriu clar și precis, care nu impune necesitatea definirii sale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 3 din 17 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 791/305/2015, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Emil Balazs într-o cauză având ca obiect soluționarea unei propuneri de arestare preventivă formulată în fața judecătorului de drepturi și libertăți în fața de urmărire penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece permit luarea măsurii arestării preventive pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, în condițiile în care acest pericol public nu este definit.

6. **Judecătoria Sfântu Gheorghe** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece starea de pericol pentru ordinea publică urmează a fi apreciată în fiecare caz în parte, fără a fi necesară definirea acestei stări printr-o dispoziție legală expresă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, deoarece măsura arestării preventive este o restrângere a libertății persoanei permisă de art. 53 din Constituție, în scopul desfășurării instrucției penale, iar condiția ca fapta imputată să fie prevăzută de legea penală ca o infracțiune de o anumită gravitate reprezintă tocmai o garanție împotriva luării arbitrare a acestei măsuri.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive*, care au următorul conținut: *„Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.”*

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, și reprezintă consacarea internă a exigențelor art. 5 paragraful 1 lit. c) referitor la *Dreptul la libertate și siguranță* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căroră „Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale: [...] c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia”.

14. Astfel, măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului ori inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii

unei alte infracțiuni — art. 202 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală. Ele vizează starea de libertate a suspectului/inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare, reglementarea lor reflectând principiile înscrise în art. 23 din Constituție privind garantarea libertății individuale. Caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durata sa să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

15. Art. 53 alin. (1) din Constituție consacră în abstract posibilitatea unor restrângeri legitime de drepturi și libertăți fundamentale ori de câte ori acțiunea lor se subsumează unui scop determinat referitor la „apărarea securității naționale”, a „ordinii, sănătății ori a moralei publice”, a „drepturilor și a libertăților cetățenilor”, „desfășurarea instrucției penale” etc. Legitimitatea ingerințelor autorităților publice în acest domeniu aduce o atingere exercitării drepturilor și libertăților omului și, de aceea, restrângerea libertății individuale pe care o implică măsura arestării preventive, deși este justificată, așa cum prevede art. 53 alin. (1) din Constituție, de necesitatea desfășurării instrucției penale, trebuie, în același timp, să fie proporțională cu situația care a determinat-o și deci în conformitate cu prevederile alin. (2) al aceluiași articol din Legea fundamentală.

16. Or, dispozițiile legale criticate, după ce enumeră situațiile în care poate fi dispusă măsura privativă de libertate (atunci când inculpatul a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj

judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare), instituie o condiție *sine qua non* referitoare la evaluarea gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia. De aceea, numai în măsura în care, în urma evaluării, se constată că privarea de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, atunci justificarea arestării preventive își găsește temei în art. 53 din Constituție și reprezintă astfel expresia firească a caracterului excepțional pe care aceasta îl are, în caz contrar, existând riscul unui abuz care ar depăși limitele proporționalității instituite de art. 53 alin. (2) teza finală din Constituție referitor la *Restrangerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, potrivit căruia „Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o [...]”

17. Prin Decizia nr. 558 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 14 august 2015, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 223 alin. (2) sunt constituționale, sens în care s-a reținut că situația în care lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru „ordinea publică” este în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131 care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”. Așa fiind, noțiunile „ordine de drept” și „ordine publică” nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependență, ordinea de drept concretizându-se în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

18. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și argumentele deciziei mai sus enunțate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emil Balazs în Dosarul nr. 791/305/2015 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe și constată că dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sfântu Gheorghe și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 836

din 8 decembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 381 alin. (7)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 381 alin. (7) din Codul de procedură penală,

excepție ridicată de Mihail Boldea în Dosarul nr. 1.142/44/2013 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 614D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în data de 17 noiembrie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a dispus, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 3 decembrie 2015 și ulterior pentru 8 decembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 16 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.142/44/2013, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 381 alin. (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihail Boldea într-o cauză penală la fond în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de corupție prevăzute de art. 17 lit. b) din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 323 alin. (1) și (2) din Codul penal și altele.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece în lumina jurisprudenței Curții de la Strasbourg o condamnare nu se poate întemeia pe o declarație a unui martor care nu a putut fi audiat nemijlocit de judecătorul cauzei.

5. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 381 alin. (7) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Audierea martorului și a expertului*, care au următorul conținut: „*Dacă audierea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, iar în faza de urmărire penală acesta a dat declarații în fața organelor de urmărire penală sau a fost ascultat de către judecătorul de drepturi și libertăți în condițiile art. 308, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și ține seama de ea la judecarea cauzei.*”

10. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) referitor la principiul legalității pedepsei și la prezumția de nevinovăție și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces

echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate dispun cu privire la valorificarea depoziției unui martor în faza de judecată care, nemaiputând a fi audiat, a dat însă declarații în fața organelor de urmărire penală sau a fost audiat anticipat de către judecătorul de drepturi și libertăți. În acest sens, instanța de judecată, după ce va dispune citirea depoziției martorului respectiv, va ține seama de ea la judecarea cauzei.

12. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a cristalizat ideea potrivit căreia utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat. De aceea, citirea declarațiilor unor martori care au refuzat să depună mărturie în fața tribunalului nu poate fi luată în considerare **dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii anterioare, să interogheze persoanele ale căror declarații sunt citite în ședința de judecată** (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza *Saidi împotriva Franței*, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 13 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Bracci împotriva Italiei*, paragrafele 51 și 54). Totodată, pentru a determina dacă admiterea unor astfel de probe este compatibilă cu dreptul la un proces echitabil se impune ca mai întâi să se stabilească dacă a existat un motiv temeinic pentru neprezentarea martorului, iar, în măsura în care depoziția unui martor absent este temeiul unic sau decisiv pentru o condamnare, sunt necesare măsuri de contrabalansare suficiente care să permită o apreciere echitabilă și corespunzătoare a fiabilității probelor în cauză. Cerința de a exista un motiv întemeiat pentru a admite depoziția unui martor absent este o chestiune preliminară care trebuie examinată înainte de a se pronunța dacă proba a fost unică sau decisivă. Astfel, atunci când martorii nu se înfățișează pentru a depune mărturie, există obligația de a verifica dacă absența lor este justificată (a se vedea Hotărârea din 10 februarie 2015, pronunțată în Cauza *Colac împotriva României*, paragrafele 43 și 44).

13. Așa fiind, Curtea constată că dreptul suspectului sau inculpatului de a propune probe și de a contesta temeinicia probelor în acuzare se păstrează în tot cursul urmăririi penale. Astfel, în acord și cu art. 78 și 83 din Codul de procedură penală, avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, cu două excepții (referitoare la utilizarea metodelor speciale de supraveghere ori cercetare prevăzute în cap. IV din titlul IV și la percheziția corporală sau a vehiculelor în cazul infracțiunilor flagrante), poate solicita să fie încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți și are, de asemenea, dreptul să participe la audierea oricărei persoane de către judecătorul de drepturi și libertăți, să formuleze plângeri, cereri și memorii — a se vedea art. 92 alin. (1), (2) și (4) din Codul de procedură penală. Totodată, avocatul părților și al subiecților procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi exercitat, nici restrâns în mod abuziv, aplicându-se în mod corespunzător și cu privire la dreptul părților și al subiecților procesuali principali — a se vedea art. 94 din Codul de procedură penală. De aceea, în situația în care martorul nu se mai poate prezenta pentru a fi audiat în instanță, punerea în discuție și valorificarea declarației date de acesta în cursul urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legale, nu poate afecta dreptul la apărare al inculpatului, deoarece acesta a avut posibilitatea să cunoască această declarație în cursul urmăririi penale, iar dacă se consideră prejudiciat, poate formula plângere în condițiile art. 95 raportat la art. 336—339 din Codul de procedură penală.

14. De asemenea, din perspectiva legalității administrării probelor, Curtea constată că aceste aspecte pot fi cenzurate, în acord cu art. 342 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 346 alin. (4) din același cod, va exclude una, mai multe sau toate probele administrate în cursul urmăririi penale.

15. Prin urmare, nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt afectate prevederile constituționale invocate, câtă vreme acuzatul, deși a avut posibilitatea, nu a contestat temeinicia acestor probe. De altfel, soluționarea unei cauze penale în baza unei probe nereadministrate de instanța de judecată în fața acuzatului nu este incompatibilă în sine cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, în procesul penal, cerința ca elementele de probă să fie produse întotdeauna în fața persoanei acuzate nu este absolută, putând exista situații particulare de excepție cu respectarea dreptului persoanei acuzate de a fi avut ocazia adecvată și suficientă de a contesta proba și de a solicita refacerea ei sau de a fi participat la administrarea probei (a se vedea *mutatis mutandis* Hotărârea din 27 martie 2014, pronunțată în Cauza *Matytsina împotriva Rusiei*, paragrafele 151—153).

16. Curtea mai constată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, **dacă audierea vreunui dintre martori** nu mai este posibilă, instanța de judecată va dispune citirea depoziției unui martor dată de acesta în cursul urmăririi penale și **va ține seama de ea la judecarea cauzei**.

17. Așa fiind, sintagma „dacă audierea vreunui dintre martori” duce cu ușurință la concluzia că ipoteza normei are în vedere existența **mai multor declarații de martor**, fiind exclusă posibilitatea ca instanța să dea citire unei depoziții în situația în care aceasta este unica declarație de martor. Așa cum s-a arătat, reglementarea nu face altceva decât să dea eficiență viziunii Curții de la Strasbourg, care a statuat că o astfel de procedură este compatibilă cu dreptul la un proces echitabil în măsura în care depoziția unui martor absent **nu este temeiul unic sau decisiv** pentru o condamnare.

18. Totodată, faptul că instanța de judecată va ține seama de o astfel de declarație la judecarea cauzei nu înseamnă că își va fundamenta hotărârea de condamnare exclusiv pe această, deoarece, potrivit art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța **va hotărî motivat, cu trimitere la toate probele evaluate** (deci și asupra unei astfel de declarații), putând dispune condamnarea doar atunci când are convingerea

că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Practic prin sintagma „**va ține seama de ea la judecarea cauzei**” se înțelege faptul că proba respectivă — în măsura în care acuzatul a avut posibilitatea în procedura anterioară să o conteste — este legală și face parte din ansamblul probator care fundamentează hotărârea, neputând fi exclusă din cauza imposibilității audierii de către instanța a martorului care a dat declarații în fața organelor de urmărire penală.

19. În sfârșit, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbateră contradictorie a acestora sau pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. *Per a contrario*, o probă contestată va fi readministrată, iar, în speță, readministrarea nemaifiind posibilă, face aplicabil textul legal criticat, ipoteză care, potrivit art. 383 alin. (4) din același cod, obligă instanța să o pună în discuția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, dacă imposibilitatea de administrare **se referă la o probă administrată în faza de urmărire penală și încuviințată de instanță**.

20. Așa fiind, Curtea constată că nu sunt afectate dispozițiile constituționale ale art. 16, art. 20, art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (12) coroborat cu art. 6 paragrafele 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor, deoarece prevederile astfel contestate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normativă și nu dispun cu privire la aspecte ce țin de legalitatea pedepsei. Totodată, dispozițiile art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* nu au incidență în cauză.

21. Curtea mai constată că o soluție legislativă identică se regăsește și în art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit căruia „*Dacă ascultarea vreunui dintre martori nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei*”, și că prin numeroase decizii Curtea Constituțională a validat conformitatea acesteia atât cu Legea fundamentală, cât și cu dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 275 din 26 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, și Decizia nr. 375 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013).

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihail Boldea în Dosarul nr. 1.142/44/2013 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 381 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 883

din 15 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Sorin Dumitrașcu în Dosarul nr. 370/42/2014 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.395D/2015.

2. La apelul nominal, se prezintă partea Garda Națională de Mediu — Comisariatul General, prin consilierul juridic Alina Cătănoiu. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în vigoare. În situația în care instanța de contencios constituțional ar considera însă că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, solicită respingerea acestei excepții ca neîntemeiată, pentru considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, astfel că nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 370/42/2014, **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional. Excepția a fost ridicată de Sorin Dumitrașcu cu prilejul soluționării unei acțiuni civile prin care a solicitat anularea Deciziei nr. 270 din 1 aprilie 2014, privind încetarea de drept a raportului său de serviciu.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică dispozițiile art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009, care interzic cumulul pensiei cu veniturile salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, dacă nivelul pensiei depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. În acest sens, arată că aceste texte de lege îngrădesc dreptul la muncă, din moment ce persoanele care se află în ipoteza art. 17 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 329/2009 trebuie să renunțe ori la plata pensiei, ori la raporturile de muncă. Totodată, este îngrădit și dreptul de a alege liber locul de muncă, întrucât dispozițiile de lege criticate nu se aplică și în mediul privat.

7. De asemenea, autorul susține că este încălcat și dreptul la pensie, acesta datorându-se pentru munca efectuată în trecut și nu are legătură cu retribuția angajatului pentru munca prezentă. În consecință, cumularea celor două drepturi nu poate fi afectată. În acest sens, amintește cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 82 din 15 ianuarie 2009.

8. Totodată, arată că restrângerea exercițiului dreptului la muncă și a dreptului la pensie nu a fost justificată de îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție.

9. **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată, în esență, că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită. Diferențele dintre persoanele care pot cumula pensia cu

veniturile din salarii și alte venituri la care se referă art. 17 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 329/2009 și cele care nu mai pot cumula aceste venituri este justificată în mod obiectiv și rezonabil de nivelul pensiei avute. De asemenea, măsura legală dispusă prin textele de lege criticate este proporțională cu situația bugetară avută în vedere, iar art. 53 din Constituție și documentele internaționale în materia drepturilor omului admit posibilitatea diminuării rezonabile a gradului de protecție oferită unor drepturi fundamentale, în anumite momente sau situații, cu respectarea unor condiții, câtă vreme prin aceasta nu este atinsă însăși substanța drepturilor. Condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi fundamentale prevăzute de art. 53 din Constituție sunt respectate.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului**, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 17 alin. (2) lit. a): „(2) *Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:*

a) *la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;*”;

— Art. 18 alin. (1): „*Pensionarii prevăzuți la art. 17 alin. (2) lit. a) care desfășoară activități profesionale pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție au obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.*”

15. Curtea reține că dispozițiile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 329/2009, la care fac trimitere dispozițiile art. 17 alin. (2) lit. a) din aceeași lege, prevăd că „*Beneficiarii dreptului la pensie*

aparținând atât sistemului public de pensii, cât și sistemelor neintegrate sistemului public care realizează venituri salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, pot cumula pensia netă cu veniturile astfel realizate, dacă nivelul acesteia nu depășește nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.”

16. Totodată, Curtea observă că, prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, a fost modificat cap. IV din Legea nr. 329/2009. Astfel, potrivit articolului unic al ordonanței de urgență menționate, „*În cuprinsul cap. IV din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salariul mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat» se înlocuiește cu sintagma «câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat».*”

17. De asemenea, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin articolul unic din Legea nr. 134/2014 pentru abrogarea unor prevederi din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014. Având în vedere însă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate în prezenta cauză continuă să-și producă efectele asupra situației autorului excepției, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestor dispoziții de lege.

18. Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 41 referitor la dreptul la muncă, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, invocă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, ale

art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Totodată, consideră că s-a adus atingere dispozițiilor art. 6 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, dispoziții referitoare la dreptul la muncă.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost analizate din perspectiva conformității lor cu prevederile constituționale invocate de autorul acesteia. Astfel, prin Decizia nr. 79 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 5 mai 2014, Decizia nr. 1.149 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010, Decizia nr. 297 din 1 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 20 iulie 2011, Decizia nr. 368 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011, Decizia nr. 378 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011, Decizia nr. 544 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 15 iunie 2012, și Decizia nr. 1.032 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2013, Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită.

20. Curtea a constatat că nivelul pensiei nete până la care poate opera cumulul cu alte venituri respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. De asemenea, a arătat că soluția legislativă care instituie un anumit quantum sau prag valoric, apreciat ca rezonabil, corespunde unei opțiuni exclusive a legiuitorului, nefiind deci o problemă de resortul contenciosului constituțional.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Dumitrașcu în Dosarul nr. 370/42/2014 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 17 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

21. Totodată, Curtea a reținut că măsura adoptată de legiuitor este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv situația de criză economică în care se regăsește statul, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

22. Curtea a mai stabilit că angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

23. Tot prin deciziile mai sus amintite, Curtea a amintit Decizia din 20 martie 2012, pronunțată în Cauza *Ionel Panfile împotriva României* (paragrafele 17—25), în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsura interzicerii cumulului pensiei cu salariul este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim, respectă justul echilibru între interesele generale ale comunității și protecția drepturilor fundamentale ale indivizilor, precum și faptul că, în domeniul social, statul dispune de o marjă largă de apreciere.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Referitor la invocarea în prezenta cauză a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 21 din Constituție, Curtea, analizând atât conținutul textelor de lege criticate, cât și pe cel al motivării excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceste prevederi constituționale nu au incidență în cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 885

din 15 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepția ridicată, din oficiu, de instanța de judecată și de Mircea Mugurel Șelea în Dosarul nr. 1.718/2/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.431D/2015.

2. La apelul nominal, lipsește autorul excepției și partea Ministerul Justiției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra înscrisului depus la dosar de Mircea Mugurel Șelea, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.718/2/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1)**

și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată și de Mircea Mugurel Șelea cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 1.772 din 31 mai 2013 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** Înalta Curte de Casație și Justiție arată, în esență, că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 și cele ale art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 creează un tratament juridic discriminator. Astfel, personalul care a îndeplinit condițiile de a trece la o altă gradație până la data de 1 ianuarie 2011 are un salariu diferit față de cel care îndeplinește aceleași condiții după această dată. Acest tratament juridic diferentiat în raport cu un criteriu temporal nu are o justificare obiectivă și rezonabilă câtă vreme este vorba de persoane care au aceeași calificare profesională și exercită aceleași funcții în instituții de același nivel. În sprijinul celor arătate, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, cu privire la diferențele de tratament juridic în materia salarizării, și Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, referitor la principiul egalității în drepturi, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului aferentă dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

7. Mircea Mugurel Șelea susține că dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 relevă o deficiență de reglementare constând în aceea că legiuitorul nu a verificat dacă prin modul de calcul al salariului impus se obține un salariu de bază egal cu cel al persoanei care a fost încadrată în aceeași clasă/gradație de salarizare la data 1 ianuarie 2011 — data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, pentru a nu genera inechități. Consideră că aplicarea procentului de 2,5% prevăzut de art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010 trebuia să se facă la algoritmul de calcul prevăzut de aceeași lege, iar raportarea acestui procent la un alt salariu de bază decât cel obținut în condițiile prevăzute de art. 10 alin. (1)—(4) din Legea-cadru nr. 284/2010 este ceea ce a condus la un rezultat greșit și la o altă ierarhie salarială decât cea prevăzută de legea-cadru.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, același autor al excepției arată că procentul

de 2,5 prevăzut de acest text de lege trebuie să fie unul real și corect calculat, în sensul că diferențele între clasele de salarizare succesive enumerate de art. 10 alin. (2) din aceeași lege, respectiv coeficienții de ierarhizare corespunzători fiecărei clase, să fie într-adevăr de 2,5%. Or, o simplă verificare a diferențelor procentuale dintre clasele succesive de salarizare demonstrează că acestea variază de la 1,8% la 3,4%. Prin urmare, și în cazul în care procentul de 2,5% ar fi aplicat la salariul de bază, solda/salariul de funcție, ori indemnizația lunară de încadrare, calculate potrivit Legii-cadru nr. 284/2010, tot s-ar genera diferențe salariale nejustificate și discriminatorii.

9. Referitor la dispozițiile art. II art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Mircea Mugurel Șelea arată, în esență, că sunt neclare și imprecise, întrucât au fost interpretate în sensul că mențin cuantumul sporurilor la nivelul lunii decembrie 2011 chiar și în situația majorării salariului de bază ca urmare a trecerii într-o altă gradație corespunzătoare vechimii în muncă.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010 și art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 sunt neconstituționale. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, arată că este nemotivată, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele texte de lege: art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, și art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010: „(1) În anul 2011, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din legea-cadru, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea-cadru, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare. [...]

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție pentru personalul care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, respectiv vechime în învățământ pentru personalul didactic de predare universitar și preuniversitar.”;

— Art. II art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

Art. 1. [...]

(2) În anul 2012, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

— Art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează:

Art. 6. — (1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție a personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».”

— Art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010: „Diferența dintre două clase de salarizare succesive este de 2,5% din salariul de bază, solda/salariul de funcție, indemnizația lunară de încadrare, utilizându-se rotunjirea la a doua zecimală a coeficienților de ierarhizare aferenți claselor de salarizare.”

15. Curtea constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au avut o aplicare temporară, care a încetat anterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate. Cu toate acestea, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și faptul că aceste dispoziții de lege continuă să își producă efectele juridice în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea acestora, așa cum a fost sesizată.

16. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate aduc atingere următoarelor prevederi din Constituție: art. 11

referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 41 alin. (4) privind egalitatea remunerării femeilor cu cea a bărbaților. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 au mai fost supuse analizei de constituționalitate, prin prisma unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, Decizia nr. 884 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 15 februarie 2013, și Decizia nr. 536 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 august 2015, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010, reținând că „avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumul ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate.” De asemenea, Curtea a reținut că „legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor dispoziții noi în ceea ce privește criteriile de avansare și metodologia de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.”

18. Concluzii asemănătoare au fost reținute și în ceea ce privește dispozițiile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, așa cum reiese din Decizia nr. 475 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 11 august 2015, și Decizia nr. 556 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 19 august 2015. Tot prin aceste decizii, Curtea, referindu-se la critica de neconstituționalitate raportată la art. 41 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia, la muncă egală, femeile au salariul egal cu bărbații, a constatat că aceasta nu poate fi reținută, de vreme ce dispozițiile de lege criticate reglementează modul de calcul al majorării salariale în cazul avansării într-o altă treaptă de vechime în muncă, fără a institui discriminări pe criteriul de sex.

19. Referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea, prin Decizia nr. 579 din 29 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 30 octombrie 2015, a arătat că „dispozițiile de lege criticate care instituie procentul de 2,5 ca diferență între două clase de salarizare nu conțin niciun element de neconstituționalitate.” Totodată, a precizat că „art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010 stabilește, în mod diferențiat pe gradații, modul de calcul al procentelor cu care se majorează salariul de bază, spre deosebire de vechea reglementare aplicabilă salarizării magistraților, care prevedea o majorare de 5%, indiferent de treapta de vechime în muncă în care se trecea. Astfel, diferențele de salarizare invocate de autoarea excepției, referitoare la personalul care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție» și care avansează în gradațiile 4 și 5, provin din întreaga succesiune a actelor normative

intervenite după anul 2011, raportată la prevederile aplicabile anterior anului 2011, iar nu din dispozițiile de lege criticate”.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând existența unei „deficiențe de reglementare” a dispozițiilor art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute prin Decizia nr. 278 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragrafele 20—27, în care a descris evoluția legislativă în domeniul salarizării începând cu data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, relevând temeiurile care au fost avute în vedere de legiuitor pentru adoptarea soluției potrivit căreia în anul 2011 și anii următori nu s-au aplicat valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în Legea-cadru nr. 284/2010. Astfel, Curtea a conchis că „textul de lege criticat face inaplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010 referitoare la stabilirea cuantumului drepturilor salariale, dar nu în sensul contracarării voinței legiuitorului, ci în sensul protejării dreptului la salariu, ca drept fundamental, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.658 din 28 decembrie 2010 și s-a concretizat în evoluția reglementării privind salarizarea personalului bugetar de la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 și până în prezent, astfel ca implementarea unui nou sistem de salarizare să nu conducă la diminuarea, în practică, a drepturilor salariale ale niciuneia dintre categoriile profesionale”(paragraful 27).

22. În continuare, analizând critica formulată de Mircea Mugurel Șelea referitoare la modul de calcul al diferenței de salarizare dintre două clase de salarizare succesive, așa cum este acesta prevăzut de art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea observă că aceasta vizează în realitate o pretinsă inadverență de reglementare în cadrul aceluiași act normativ, problemă ce nu reprezintă însă un aspect de neconstituționalitate a cărei analiză să revină competenței instanței de contencios constituțional. Astfel, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”, acesta fiind și sensul avut de vedere de Curtea Constituțională în exercitarea atribuției sale prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție.

23. În sfârșit, în ceea ce privește critica dispozițiilor art. II art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Curtea constată că, în esență, susținerile autorului excepției pun în evidență probleme ce țin de calculul unor sporuri cu prilejul majorării salariului de bază ca urmare a avansării într-o altă gradație corespunzătoare tranșei de vechime, arătând că aceste sporuri nu au fost majorate în mod corespunzător. Or, Curtea observă că textul de lege criticat nu face altceva decât să prevadă menținerea în anul 2012 a cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare. Modul concret în care se calculează fiecare dintre aceste venituri raportat la salariul de bază, solda/salariul de funcție sau indemnizația lunară de încadrare și care determină consecințele în cazul modificării acestor din urmă venituri nu este reglementat însă de textul de lege criticat, ci de alte reglementări distincte, care nu constituie însă obiectul excepției de neconstituționalitate.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată și de Mircea Mugurel Șelea în Dosarul nr. 1.718/2/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. II art. 1 alin. (2) și art. II art. 6 alin. (1) și (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar și ale art. 10 alin. (5) teza întâi din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

